

[Bouet.]

terede i De samvirkende Fagforbund, ogsaa havde haft Lejlighed til, naar deres Sager skal behandles, med deres Sagkundskab at være med til det Arbejde, som skal foregaa i dette Arbejdsfordelingsnævn. Jeg ved, at dette Ønske er forebragt Ministeriet, men den højtærede Minister synes stadig at leve i Forestillingen før 9. April om, at det kun er De samvirkende Fagforbund og den modsvarende Organisation, som skal have Ret til at tale med om de Sager, der behandles i dette Nævn. Jeg advarer imod, at man vedblivende holder denne Linie.

Jeg vil gerne fremsætte et Spørgsmaal med Hensyn til § 16, det er muligt, jeg misforstaar en Linie her. I Stk. 3 staar: „Bidraget udgør indtil videre følgende Beløb pr. helaarsbeskæftiget Lønmodtager“. Helaarsbeskæftiget Lønmodtager, hvad forstaar man ved det? Er det de Lønmodtagere, der har været beskæftigede det Aar, der gaar forud for Lovens Vedtagelse, altsaa har været beskæftiget i 48 Timers Arbejdsuge, eller skal det forstaas saaledes, som man faar Indtryk af, naar man læser det næste Stykke: „I Fag, hvor Normalarbejdstiden er 48 Timer egentlig“, at det er alle, som den Dag, Loven er vedtaget, har en 48 Timers Arbejdsuge? Hvis det er Mening, saa er det andet Udtryk misvisende, og det er vel ikke Mening. Man kan jo faa en lille Mistanke om, at man her vil undtage en stor Del af Arbejderklassen ved at sige, naar Loven skal udføres i Praksis: I, der ikke er helaarsbeskæftigede, der har haft Arbejdsløshed en Maaned eller to, gaar fri, saaledes at Loven kun rammer den Funktionærklasse, som man nu har draget ind under den. Jeg vil gerne bede om at faa en Forklaring paa dette Spørgsmaal.

Endelig vil jeg gerne omtale den Bestemmelse, der staar i § 16, Stk. 4, hvor der fastsættes, at pensionsberettigede Personer skal betale 50 pCt. ud over de Sæts, der er fastsat i det foregaaende. Nu forstaar jeg Bestemmelsen i dette Stykke saaledes, at det i Virkeligheden kun drejer sig om Stats- og Kommunesjæstemand, idet der staar, at de paagældende har været ansat i en Virksomhed i et saadant Tidsrum, at de ved Afskedigelse af utilregnelig Aarsag er berettigede til Pension. Saadanne Bestemmelser falder kun Statens og Kommunernes Funktionærer ind under, og saa Funktionærer i nogle enkelte Brandforsikrings-selskaber og nogle Sparekasser. Ellers er det i Enhold til Loven om Tilsyn med private Pensionskasser forbudt at have saa-

danne Bestemmelser, og jeg vil gerne have bekræftet, at min Opfattelse paa dette Punkt er rigtig, at det her i Realiteten kun drejer sig om Stats- og Kommunesjæstemand, som man altsaa nu yderligere paa-lægger en særlig Byrde.

Men selv om det kun drejer sig om Stats- og Kommunesjæstemand, er det en Uretfærdighed, og man indfører her et Princip, som kan faa store Følger, hvis vi i Fremtiden kan leve vort Liv, som vi har levet det tidligere. Thi hvad er det, disse Tjenestemand har gjort, og hvad er det i øvrigt, en Række private har gjort? Ja, de har bragt et Offer paa 5 eller 6 pCt. af deres Løn for at sikre sig selv i deres Alder-dom og fritage Staten for den Byrde, den ellers vilde have haft til Aldersrente til de paagældende. Og nu straffer man dem, fordi de har bragt dette Offer, idet man bruger det Argument, at de ikke er udsat for at blive arbejdsløse.

Man begynder her at ødelægge et Prin-cip, og dette kan faa store Følger for det danske Samfund. I Løbet af de sidste 30—40 Aar er der her i Landet oparbejdet en stor Stemmning hos Privatfunktionærer og hos Arbejdsgivere for at forsikre Funktionærerne i private Pensionskasser. Der er oprettet et meget stort Antal private Kasser og nogle store Forsikrings-selskaber, og man betaler som Regel 5—6 pCt. fra hver Side. Det er virkelig et Offer for disse Privatfunktionærer, men de bringer det for at fritage Staten for en Byrde. Man paa-tager sig selv Byrden, og man er med til gennem sin Skat at bære Aldersrenten for dem, der faar Aldersrente, og nu vil Lov-givningen begynde at straffe denne Opsparing, denne Lyst til Hjælp til Selvhjælp.

Hvis man gaar videre ad den Vej, vil det føre til, at de, som hidtil har villet være med til at bringe dette Offer, efterhaanden siger: Nej, det kan jo overhovedet ikke hjælpe i dette Samfund at være med til at hjælpe sig selv, thi de, som intet vil, faar akkurat det samme eller saa godt som det samme som det, vi kan opnaa. Sandheden er nemlig den, at de fleste Pensioner for Funktionærer ligger omkring 1 700—1 800—1 900 Kr.; det vil sige, de ligger kun lidt over den Sum, som man efter den nu-værende Folkeforsikringslov maa have, inden enhver Hjælp gennem Aldersrenten eller Folkeforsikringen bortfalder.

Hvis det virkelig lykkes at dræbe denne Lyst, vil Samfundet derved unddrage sig store Kapitaler, som nu stilles til dets Raadighed. De private Pensionskasser og Selskaber har gennem Aarene opsparet